

Klooster (blog 11)

Vorige week ben ik een paar dagen terug geweest in het klooster waar ik heb gewoond. Het was mooi om de kloosterlingen weer te spreken met wie ik vier jaar heb samengewoond. Het voelde als thuiskomen. Ik vond het heerlijk om weer ondergedompeld te worden in de liturgie van de getijden, het ritme te proeven van eten, bidden en studeren, en wandelingen te maken in de natuur die begon te ontluiken. Het waren geen mooie lentedagen. Het stormde, sneeuwde, hagelde, en het water kwam soms met bakken uit de lucht. Soms was het een paar uur droog en kwam de zon tevoorschijn. Dat waren de momenten om te genieten van de besneeuwde bergtoppen aan de overkant van het dal en een frisse neus te halen in het bos.

Overall op de wereld zijn er plekken nodig waar stilte en gebed centraal staan. Het zijn plekken om op adem te komen. In het klooster werden zelfgemaakte artikelen verkocht. De opbrengst gaat naar drie Iraakse monniken, christenen. Ze leefden in het noorden van Irak in een stad, Qaraqosh, vlakbij Mosul. Op 6 augustus 2014 hebben ze halsoverkop moeten vluchten, omdat de troepen van IS hun stad innamen. Ze zijn met vele tienduizenden in Iraaks Koerdistan terechtgekomen in vluchtelingenkampen. De drie monniken hebben de mensen bijgestaan bij hun materiële, maar vooral ook psychische problemen, die het vele jaren leven in kleine containers met vaak meerdere gezinnen met zich meebrengen. Vanaf eind vorig jaar durven ze voorzichtig weer terug te keren naar hun eigen dorpen en steden, maar alles is verwoest. Ook als

de buitenkant van een huis nog overeind staat, is de binnenkant meestal verbrand en zijn er gangen aangelegd door de muren van de huizen heen zodat de IS-strijders zich onzichtbaar konden verplaatsen. Ook het klooster is vernietigd.

De monniken hebben ervoor gekozen een nieuw klooster te bouwen, midden in de woestijn, op enige afstand van de stad. Zoals de monniken uit de eerste eeuwen zoeken ze de eenzaamheid om hun gebed te laten klinken en willen ze een plek zijn waar vrede heerst, een plek om even op adem te komen. Plaatsen van gebed en liturgie, plekken die vrede uitstralen en waar je terecht kunt om je problemen te delen, om te bidden en tot rust te komen, ze zijn van levensbelang, juist in een gebied waar tot voor kort oorlog en geweld aan de orde van de dag waren.

Komende zaterdag is er in Leeuwarden in de molen van de NHL Stendenhogeschool een morgenbijeenkomst over nieuwe vormen van spiritualiteit in onze omgeving, zoals het Nijkleaster in Jorwert. Ook in ons land hebben we het nodig om ons af en toe terug te kunnen trekken in de stilte, op zoek naar God, op zoek naar de bronnen van ons leven en naar wat zin kan geven aan ons bestaan. Elke dinsdagmiddag is er een stiltemoment in de Dominicuskerk tussen 12.30 en 13.00 uur. Het geeft adem, nieuwe levensmoed, als we ons af en toe even terugtrekken op plaatsen waar gebeden klinken, plekken waar God het centrum vormt. Dat gun ik iedereen, óns hier, mijn zusters en broeders in Italië en de christenen in Noord-Irak. Dat God deze initiatieven mag blijven zegenen!

Past. Lysbeth Minnema
8 mei 2019